

Publicerad 2007-06-23 22:43 av untilnextautumn

Som om jag inte riktigt andats ut efter dig för att låta dig stanna om du vill.

Det var när vi gick tätt tätt intill varandra

Som du tittade upp, snubblade med läpparna över orden

Och jag ville förklara att jag förstod

Alla ensama nätter som jag varit vaken alldeles för länge

Gått runt i cirklat och inte hittat tillbaka

Alldeles för sena mornar

Alldeles för trötta dagar

Och ensama nätter att vandra bort i cirklar och aldrig riktigt vara sysselsatt

Med det man vill

Det hade varit härligt om jag kunde hjälpa med att hålla med om

Ångest och frysna tår i sommarregn och sår i hjärtan som klappar för sakta som mist allt den haft och om rastlöshet och bortglömdhet och att alltid finnas för djupt inom sig själv och aldrig riktigt öppna sig och om att somna med magknip inför nästa dag i ensamhet

Om ångest

Om ångest

Jag räcker för lite för att göra någon annans dag bra igen

När minaegna ligger som grus på botten i havet och jag vet vad det kallas

Det kallas för att mist sin ljusning, mist sina drömmar och sina förväntning och hoppet och allt vad det skulle innebära

Och alla dessa tysta stela fönstren som alla håller stängda och ingen släpper luften in

För alla tomma ord och alla stela dumma meningar som jag slängt ur mig som jag egentligen inte ens borde tänkt

Sådana som "jag älskar dig, jag älskar dig verkligen" eller liknande

Det har samlats i mig igen och jag vet vad det kallas

För ångest

För ångest

Och att det skär i mig än som om det var svärd du kastade ur dig

Och det hugger i min mage när jag in ser att jag inte lämnat dig helt

Inte riktigt slutat tänka på dig

Det kallas ångest

Ångest.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren untilnextautumn med Poeter.se id #16949 innehar upphovsrätten